

Flamand pestis

2011 augusztus 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Belgium? A civilizált Európa hivatalos szíve és uniós letéteményese?

A kelet-európai türelmetlenségen felülemelked? tolerancia, a harmonikus együttélés földje? Követend? minta Európa elmaradt fertályán? Lehangelő, s?t tragikus tévedés. Belgium, hiába vonják kérd?re Magyarországot Brüsszelben újra és újra médiatörvénye és alkotmánya miatt, a pusztító antiszemitizmus országa, Flandria pedig

csizmát húzva menetel a nácizmus felé.

Belgisztánban tombol az antiszemitizmus, avagy mi is tudunk balliberálisul

E cikk drámai figyelmeztetés. Azoknak, akik azt hiszik, a történelem nem ismétlődhet meg. Márpedig a helyzet végzetes súlyosságát két könyv is dokumentálja. Az egyik a hetekben jelent meg. Címe Bart De Wever titkai. Szerzője Marcel Sel író, esszéista és a történelem hű krónikása.

Bart De Wever a tavalyi belgiumi választásokon a legtöbb szavazatot elnyert pártnak, az Újflamand Szövetségnek (N-VA) az elnöke. Akkori 28 százalékos eredményét messze túlszárnyalná, ha ma lennének a választások. Most akár 40 százalék fölött is részesülne a voksokból Flandriában. A 41 éves, magát joviális külsőbe rejtő, foglalkozására nézve történész Bart De Wever szakadár, populista, antiszemita, nacionalista.

És még tőle is jobbra áll az említett választásokon Flandriában 13 százalékot kapott ultraszélsőséges Flamand Érdek pártja, valamint az ugyancsak szakadár Dedecker Lista nevű párt, amely egy áprilisi felmérés szerint Bart De Wever pártjával szövetkezve elvihetné a szavazatok mintegy felét Flandriában.

Azért Flandriában, mert Belgiumban etnikai alapon történik a szavazás: az ország északi részében élők holland nyelvű flamandok csak flamand, a délen élők, francia anyanyelvű vallonok csak vallon pártokra szavazhatnak. Ne szépítsük: apartheid ideológia érvényesül itt, Európa szívében.

A másik könyv 2008 novemberében jelent meg. Szerzője Viviane Teitelbaum brüsszeli törvényhozó (a bonyolult belga törvényhozási rendszernek több szintje van), Selhez hasonlóan többkönyves. Kötetének címe: Salamon, zsidó vagy? Az antiszemitizmus Belgiumban a középkortól az internetig.

E két, lábjegyzetekkel alaposan ellátott könyvet tehát komolyan kell venni. Végigolvasva őket döbbenünk rá, hogy minden, amit Belgiumban vagy fővárosában, Brüsszelben látunk, egyszerűen álarc. Maskara. Maszk a halvendéglők, a joviális reggelizőhelyek, a békésnek látszó, dúsgazdag falvak nyugalma. Mindegyikük csak arra jó, hogy elrejtse az iszonytató valóságot. A készülődő hitlerizmus megannyi csíráját és virágát.

Sel és Teitelbaum könyve riasztó valóságot mutat be, és valóságból vett idézetekkel terhes.

Mielőtt hozzáfognánk ismertetésükhöz, óvnunk kell olvasóinkat. Mint megtanultuk a hazai és nemzetközi izmuskutatóktól, ezen izmusok mindenfajta válfaja, elsősorban a nacionalizmus, akkor lép felszínre, amikor a gazdasági helyzet válságosra fordul, nő a munkanélküliség, és az emberek bűnbakot keresnek.

Hogy a virágzó Flandria – ahol a válság a flamand égen tovasuhanó felhőcske volt – Európa egyik leggazdagabb

ország; az évszázadokon át a polgári jóléthez szokott flamandok szinte mindegyike több nyelven beszél, alaposan tájékozott a világ dolgairól (a Het Laatste Nieuws című lapnak egyedül egymillió olvasója van a hatmillió Flandriában), nyilván meglepi az említett elméleten feltevéket. Ami szintén azt mutatja, óriási a baj, hiszen Flandria még ebben is arcátlanul renitens.

Ahogy renitens Dánia, Finnország, Hollandia, Ausztria és a szélsőségek irányába Ionesco orrszarvúinak trappolásához hasonlóan megindult megannyi nyugat- és észak-európai ország. Azon országok, amelyeket nemsokára elemészt a szélsőségek felcsapó lángja.

Hacsak nem állunk ki a gátra, és megálljt nem parancsolunk a szennyes árnak.

Belgium szégyene

Teitelbaum képviselő asszony könyve bevezető fejezetének címe így hangzik: Az antiszemitizmus a demokrácia barométere. A szerző ennek egyik alfejezetében az antiszemitizmusról minden átmenet nélkül Izrael politikájának bírálatára tér át, pontosabban a belga–izraeli viszonyra, amelynek minősítése egészen 2001-ig a szívélyes és a meleg között ingadozott. De ekkor fordulat következett be „a belgiumi zsidók kedélyes integrációjának történetében”.

A fordulatot a második intifáda (a megszállt palesztinok felkelése) váltotta ki, és ezzel érkezett meg az „érzelmekek globalizációja” – idézi a szerző Ulrich Beck ismert német szociológust. „Ettől kezdve a francia és a flamand közösségek számos iskolájában a második világháború történelmének oktatása problematikusá vált egyes tanároknak.

2008-ban Belgiumban, csakúgy, mint több európai országban, a tanárok úgy döntöttek, hogy nem tanítják a holokauszt történetét, nehogy felingereljék a bevándorlók gyermekeit, vagy ami még rosszabb, kitegyék magukat erőszakos megtorlásnak.” Ezután hozzáteszi: „Ma Brüsszel egyes negyedeiben Dávid-csillagot hordani kockázatos.”

A tragikus helyzet felvázolása így folytatódik: „Belgiumban a zsidó közösség valamennyi intézményét őrzi, legyenek azok iskolák, zsinagógák, bölcsődék, közösségi kulturális központok, ifjúsági mozgalmak székhelyei.”

A 254 oldalas kötet a meglepetés részek olyan gazdag tárházát tartalmazza, hogy a bűnség zavarával küszködünk, amikor választani akarunk közülük annak érzékeltetésére, mennyire ideje lenne éppúgy elindulniuk Belgiumba a mi jogvédőinknek és balliberálisainknak védekményt nyújtani az ottani elesetteknek, diszkrimináltaknak, félelemben és rettegésben élőknek, mint ahogyan német, osztrák és holland kollégáik siettek Gyöngyöspatára.

Persze lehet, hogy Belgiumot kívülről már szinte lehetetlen megmenteni. Erre a Teitelbaum által felkínált példák egyikét idézzük, amely két évvel megtörténte után került a széles nyilvánosság látókörébe. 2006. március 10-én ugyanis a Harvard Egyetem – világszerte töretlen Izrael-barátságáról is ismert – jogprofesszora a Libre belge című belga lapnak adott interjújában a Brüsszeli Szabadegyetemen korábban megtörtént eset kapcsán azt mondta, hogy ennek az egyetemnek el kellene távolítania nevéből a „szabad” jelzőt.

2004-ben ugyanis az egyetem menedzserképzőjében tartott egyik angolórán az oktató „mocsos zsidónak” nevezte az egyik diáklányt, amiért az George Bush amerikai elnököt azt mondta, nem is olyan rossz ember, mint amilyenek mondják. A lány könnyek között hagyta el a tantermet.

Ilyen és ennél jóval durvább példák tucatjait idézhetnénk Teitelbaum munkájából. Elégedjünk meg azzal, hogy – mielőtt a könyv függelékéhez érünk – idézzük belőle egy alfejezetcímet, amely így hangzik: „Egyetlen módon tudunk nemet mondani valamennyi rasszizmusnak: hogy nemet mondunk az antiszemitizmusnak.”

A könyv említett függelékfejezete kronologikus felsorolása azon antiszemita incidenseknek, amelyek Belgiumban történtek 2001 januárjától 2007 decemberéig. Ezekből meglepetés dolgok is kiderülnek. Például az, hogy a vallon Szocialista Párt vezetője, a maga homoszexualitását nem tagadó Elio Di Rupo – ellentétben egyes tévhitekkel – szintén nem mentes az antiszemita megnyilvánulásoktól.

Ezek szerint a szocialista vezér 2003 márciusában, Irak amerikai–brit inváziója után kijelentette: „nagy annak a kockázata, hogy a Saron-kormány kihasználja azt, hogy a világ figyelme Irakra összpontosul, azért, hogy még inkább megtizedelje a palesztin népet.” Mely kijelentés, hangsúlyozta a szerző, több hónapon át ott maradt a

szocialisták honlapján.

Mondhatnánk, Di Rupo kijelentése legalább nem életveszélyes a szó valódi, fizikai értelmében. Belgiumban azonban már átléptek egy küszöböt. 2001. május 18-án „Egy fiatal zsidó sétált Antwerpen egyik utcáján. Egy autó – amelyben ketten ültek – el akarta gázolni, amikor át akart menni az út másik oldalára. Szerencsére elkerülte az ütközést, és nem sérült meg.” (Teitelbaum nem jelzi, hogy az átkelés zebránál történt-e vagy szabálytalanul.)

A könyv kevésbé súlyos incidensek sorát is részletesen dokumentálja. Ez a helyzet tehát Belgiumban általában. Most pedig nézzük meg, mi történik az északi részén, Flandriában. Gyorsan jelentsük ki: ott a helyzet összehasonlíthatatlanul rosszabb.

Az ördög

Marcel Selt, a Bart De Wever titkai című könyv szerzőjét kemény fából faragták. Bátran kimondja, amit lát: legyen az fasizmus, nácizmus, annak kapcsolt részei, avagy a velük való cinkos összekacsintás.

Könyvének első szava ezt a fenyegető címet kapta: Ha nem érdekel, mi történik Belgiumban, Belgium érdeklődik irántad.

A fejezet – és a könyv – e mondattal kezdődik: „2011. március 30-án Belgium világrekordot döntött meg, amelyet addig Irak tartott: 289 nappal a 2010. június 13-i választások után még mindig nincs kormánya. A blokkolás oka? A nacionalizmus.”

A kötet első fejezetének a címe Az ördög. Aki természetesen Bart De Wever, Flandria legnépszerűbb politikusa. A fejezet alcíme: Mi az ördögnek nyugtalanító Bart De Wever? Sel azt veti a flamand sajtó szemére, hogy foggal-körömmel védi Bart De Wevert. „Mihelyt valaki meg meri említeni azt a kapcsolatot, amelyet olyan emberekkel ápolt, mint Jean-Marie Le Pen vagy a Flamand Érdek vezetői; mihelyt emlékeztet arra, hogy apja amolyan fasiszta volt, dühödten nekitámadnak. Diabolizálás! – kiáltják...” („Diable” = ördög franciául.)

Itt álljunk meg egy pillanatra. Selnek teljesen igaza van. A flamand sajtót három alapelv vezérli. Egyrészt azonosul olvasóinak túlnyomóan flamand nacionalista többségével. Másrészt nemcsak hirdeti, de valóban a piaci keresletet igyekszik kielégíteni, azaz pénzügyi-gazdasági okokból sem gyalogol a közízlés ellen, vagy akarja átformálni a közvéleményt. Harmadszor fontosságuk szerint igyekszik rangsorolni a témákat, azaz nem megszállottként foglalkozik az „izmus” témákkal, hanem azokról ír, amelyek a flamand társadalmat valóban foglalkoztatják.

Jellemző, hogy amikor június 21-én Olivier Maingain, a vallon liberális MR–DFD párt elnöke azzal sértegette Bart De Wevert, hogy „az új Jörg Haider, Orbán Viktor és Umberto Bossi”, a teljes flamand sajtó irdatlan ösztüzet zúdított Maingain-re és általában a liberális francia nyelvű (vallon) sajtóra, teljes védelmébe véve De Wevert, akinek egyébként kétheti rendszerességgel publicisztikája jelenik meg a legtekintélyesebb flamand lapban, a De Standaardban.

És most menjünk tovább. Sel szerint a flamand sajtó hajszolja, üldözi a vallon sajtót a nacionalisták, a fasisztákkal kollaborálók védelmében, beleértve azt a Flamand Érdek pártot, amelyet?l Bart De Wever szorgosan szipkázza el a választókat egyre keményed? nacionalista szövegeivel. (Arról a 440 napja kormány nélkül hajózó Belgiumról van szó, amelynek királya De Wevert bízta meg a kormányalakítási tárgyalásokkal, és aki megbízatását a napokban adta vissza, miután vallon tárgyalópartnere, Elio Di Rupo nem akart elég autonómiát biztosítani Flandriának, és „adócunamival” akarta sújtani Belgiumot, amint De Wever indokolta a tárgyalások felrúgását.

Ami után szinte mindenki már csak egyetlen utat lát Belgium el?tt: választást és utána – annak eredménye következtében – válást.)

Sel szerint Bart De Wever a vallonokat lusta kitarottnak tekinti, lenézi ?ket, miközben a flamand Waffen-SS-tagokra emlékezik nagy tisztelettel. Ugyanakkor a flamand területen él? francia anyanyelv?eket negatívan diszkriminálják, mégpedig a legsúlyosabban.

Lakóhelyükön a városházán sem beszélhetik anyanyelvüket, holland a helyi adminisztráció nyelve (holland tolmács kötelez? az angoloknak is, miközben a velük szemben ül? köztisztvisel? a tolmáccsal egy szinten ért mindent), kötelez?en holland nyelv? az óvoda és az iskola, kizárólag holland feliratok találhatók az utcán, éttermekben és múzeumokban abban a Flandriában, amelynek lakossága nagyrészt kit?n?en beszél három-négy nyelvet.

Arról a Belgiumról van szó, amelynek három hivatalos (holland, francia, német) mellett egy nem hivatalos nyelve is van, az angol. Az a tény, hogy Guy Verhofstadt európai parlamenti liberális frakcióvezet?t mindez az európai fórumon nem zavarja, mert figyelmét a magyar médiatörvény és alkotmány köti le, azt is jelentheti, hogy a volt belga miniszterelnök nevéhez híven titkon flamand nacionalista, és így – Sel okfejtését követve – a náci ördögökkel kanalaz egy üstb?l.

Amikor Bart De Wever tükörbe néz

A nyugati sajtó keresztüzében persze a magyar szélsőségek állnak általában, beleértve a Fideszt, amelyet szinte egylényegnek ábrázolnak a Jobbikkal. De nagyritkán az is megtörténik, hogy tekintetüket Flandriára és Bart De Weverre vetik. Mint a német hetilap, a Der Spiegel. E tett oly nagy hálaára készítette Marcel Selt, hogy egyik fejezetének a német eredetiben meghagyott Nationalistenführer (nacionalista, azaz szakadár Führer) lett a címe, alcíme pedig Amikor Bart De Wever a Spiegelbe néz. (A Spiegel németül tükröt jelent.) A neoflamand párt vezetőjének náci összefonódásával több fejezet is foglalkozik, elhozva a közvetett bizonyítékokat is.

Rosszra gondol, akinek a néhai Faludy György egykor Lukács György filozófusról írt költeménye jut eszébe, de azért idézünk egy részletet:

Andics, pár oldal tokaszalonnával
dereka körül és csöcse alatt;
a hitvány és kegyetlen Farkas; hátul
az ávosok közt...
ez Magyarország szellemi elitje!
A hallgatóság többi része alszik;
ismernek már. Te pedig szónokolsz
a fetisizált tükör!; hogy Nietzsche
nagy náci volt; hogy Flaubert a puccsista
Boulanger-val ebédelt (borzalom!) ...

Igen, borzalom, hogy Európa még alszik, miközben Bart De Wever Jean-Marie Le Penel ebédel. Jellemző, panasolja Sel, hogy David Cameron brit miniszterelnök 2011. március 17-én teázni hívta meg a szélsőséges, nácibarát, antiszemita Bart De Wevert a Downing Street 10. szám alá. Ami bombát robbantott Belgisztánban (ahogy nevezi Sel olykor fundamentalista nácikollaboráns hazáját), hogy Yves Leterme volt belga miniszterelnököt addig meg sem hívta.

A flamandok, állítja, azért gondolnak nagy hálaival a nácikra, mert Hitler őket kedvelte a vallonokkal szemben. Ezt viszont azért tette, hogy soha be nem temethető árkot ásson a két közösség közé. Azaz, vonja le végső következtetését a szerző, „ha Belgium holnap szakad, az Adolf Hitler utolsó, posztumusz győzelme!”

Mindezt tetézi a flamand nacionalizmusnak az a paroxizmusa (indulatkitörés a legmagasabb fokon), amelyre évente egyszer kerül sor, amikor egymillió flamand tódul Yser magas tornyához, amely a flamand háborús nacionalizmusnak a múzeuma, első világháborús lövészárkokkal és szögesdróttal körbevéve.

Európát óvó figyelmeztetésünket pedig zárjuk Sel látnoki soraival: „Bart De Wever nyilván nem annak a neonacionalista újjáéledésnek az oka, amely Európában mindenhol terjed Magyarországtól Skóciáig, Szlovákiától és Korzikától Baszkföldre, Katalónián át. De annak ma is a mentora, a példája.”

E cikk végén a magam megnyugtatóra kinéztem lakásom ablakán. Gondtalanul csiripeltek a madarak. A magnóliafa egyik ágára telepedő citromsármány röpte épp egy arra keringő sordélyt keresztezett. De jó nekik! Még nem tudják, mi vár rájuk. Meg kellene tanítani őket olvasni, hogy ne repkedjenek ilyen feleltlenül.

Lovas István, mno.hu

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló